

การพัฒนาครูภาษาอังกฤษเพื่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
ของโรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ*
THE DEVELOPMENT OF ENGLISH TEACHERS USING PROFESSIONAL LEARNING
COMMUNITIES TO IMPROVE STUDENTS' ENGLISH-SPEAKING SKILLS AT ANUBAN
PRACHUAP KHIRIKHAN SCHOOL.

จิราพร เถาเครือมาส

Jirapon Thaokruemat

อภิชาติ เลนนันท์

Apichat Lenanan

อัญชนา พานิช

Anchana Panit

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี, ประเทศไทย

Faculty of Education, Phetchaburi Rajabhat University, Thailand

E-mail: jameszare10@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างคู่มือการพัฒนาครูภาษาอังกฤษ พัฒนาครูภาษาอังกฤษ โรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ และพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1, 5/3 และ 5/5 โรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 106 คน และครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 6 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ คู่มือการพัฒนาครูภาษาอังกฤษโดยใช้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ เพื่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนของโรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์ และแบบประเมินทักษะทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาครูภาษาอังกฤษ โรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพทำให้ครูผู้สอนมีการพัฒนาแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่ช่วยให้นักเรียนมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษดีขึ้น นอกจากนั้นแล้วยังได้จัดทำคู่มือการพัฒนาครูภาษาอังกฤษเพื่อนำมาใช้ประโยชน์ในการสอนภาษาอังกฤษต่อไป และจากผลพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียน พบว่า นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ย 3.67 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.46 ซึ่งอยู่ในระดับดีมาก

* Received 6 June 2026; Revised 25 June 2026; Accepted 30 June 2026

ข้อค้นพบจากการวิจัยพบว่า การพัฒนาครูภาษาอังกฤษเพื่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียน โรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ทำให้ครูสามารถสอนนักเรียนให้ใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คำสำคัญ: ทักษะการพูด ครูภาษาอังกฤษ ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ

Abstract

The objectives of this research were: 1) to construct a development manual for English teachers, 2) to develop English teachers at Anuban Prachuap Khiri Khan School using a Professional Learning Community (PLC), and 3) to enhance the English-speaking skills of Grade 5 students at Anuban Prachuap Khiri Khan School. The research sample consisted of 106 Grade 5 students from classrooms 5/1, 5/3, and 5/5, as well as 6 English teachers at Anuban Prachuap Khiri Khan School. The research instruments included a professional learning community-based manual for English teacher development aimed at enhancing students' English-speaking skills, and an English-speaking skill assessment form. Data were analyzed using percentage, mean ($\bar{X}$), and standard deviation (S.D.).

The research findings revealed that: The development of English teachers through the Professional Learning Community (PLC) enabled teachers to improve their instructional approaches, which subsequently enhanced students' English-speaking skills. A development manual for English teachers was successfully constructed for future instructional benefits. Regarding the development of students' English-speaking skills, the students achieved an average score of 3.67 ($\bar{X} = 3.675$) with a standard deviation of 0.46 (S.D. = 0.46), which was at a very good level.

Furthermore, the research insights indicated that developing English teachers through a Professional Learning Community (PLC) effectively empowered teachers to enable their students to use English efficiently.

Keywords: Teacher Development, Professional Learning Community (PLC), English Speaking Skills

บทนำ

ในยุคแห่งการสื่อสารไร้พรมแดนและกระแสโลกาภิวัตน์ ภาษานับเป็นเครื่องมือสำคัญที่สุดในการถ่ายทอดข้อมูล ข่าวสาร อารมณ์ความรู้สึก และแนวคิดระหว่างมนุษย์ ซึ่งโดยธรรมชาติแล้ว มนุษย์พัฒนาทักษะภาษาพูดผ่านกระบวนการฟังและการเลียนแบบบุคคลรอบข้างอย่างเป็นระบบ (ดิฐ ศรินราววัฒน์ และคณะ, 2558) ในสังคม

ปัจจุบันความสามารถในการสื่อสารเพียงภาษาเดียวอาจไม่เพียงพอ มนุษย์จำเป็นต้องมีความรู้ความสามารถในภาษาที่สอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง "ภาษาอังกฤษ" ซึ่งจัดเป็นสื่อกลางสากลในการติดต่อสื่อสาร การสร้างความเข้าใจในความหลากหลายทางวัฒนธรรม การเข้าถึงองค์ความรู้ระดับนานาชาติ ตลอดจนเป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้และความก้าวหน้าทางวิชาชีพในอนาคต (นันทวัน หมุดปิน, (2557); แสงระวี ดอนบัวแก้ว, (2558)) การพัฒนาประชากรให้มีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพจึงเป็นภารกิจสำคัญของกระบวนการจัดการศึกษาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ สถานศึกษาเป็นสถานที่ฝึกฝน อบรม และให้ความรู้ต่างๆแก่นักเรียน รวมทั้งการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อให้ นักเรียนมีความรู้ มีทักษะทางการสื่อสารสามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ การฝึกฝนเรียนรู้ภาษาอังกฤษนั้นจะต้องศึกษาให้ครอบคลุมในทุกๆด้าน ทั้งด้านการฟัง ด้านการพูด ด้านการอ่าน และด้านการเขียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ (สุภาพร สมจิตต, 2566) ในปัจจุบันภาษาอังกฤษคือภาษาสากลที่ใช้ติดต่อสื่อสารถึงกันทั่วโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคโลกวิทยาการและสังคมแห่งเทคโนโลยีสารสนเทศที่มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องทำให้ข้อมูลข่าวสารเผยแพร่อย่างรวดเร็วและสามารถเข้าถึงได้ง่าย การยกระดับความสามารถด้านภาษา (Language Proficiency) และการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เทียบเท่าระดับนานาชาติเป็นพันธกิจที่สำคัญของการพัฒนาการศึกษาเพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานให้เป็นผู้ที่มีคุณภาพทั้งด้านทักษะ คุณลักษณะ และสมรรถนะที่สำคัญต่อการเป็นประชากรโลกในศตวรรษที่ 21 (บุญยวัจน์ วรรณคาม, 2565)

ทักษะการพูดเป็นทักษะการสื่อสารที่มีความสำคัญและจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาอย่างเป็นรูปธรรม ซึ่งในการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดนั้น ผู้สอนต้องไม่มุ่งเน้นเพียงแค่ความถูกต้องของการออกเสียง คำศัพท์หรือโครงสร้างทางไวยากรณ์เท่านั้น แต่ต้องฝึกฝนให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้จริง เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการพูดสื่อสารอย่างเป็นอิสระและสามารถสร้างประโยคได้ด้วยตนเองตามวัตถุประสงค์ของการสื่อสาร (Hedge, อ้างถึงใน นันทวัน หมุดปิน, (2557)) ในประเทศที่ประกอบด้วยพลเมืองที่สามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพจึงเป็นประเทศที่ได้เปรียบในการพัฒนาหลาย ๆ ด้าน เช่น เศรษฐกิจ สังคม เทคโนโลยี และการศึกษา แต่สำหรับบริบทการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของประเทศไทยนั้นเป็นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ เนื่องจากไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาในการใช้ทักษะการฟังและการพูดในสถานการณ์จริงสำหรับนักเรียนไทยส่วนใหญ่จึงมีน้อยกว่าทักษะการอ่านและการเขียน (พรยมล ฉิมพานิชย์, 2566) แม้ว่าทักษะการพูดภาษาอังกฤษจะมีความสำคัญเพียงใด แต่จากการศึกษาสภาพการณ์ในปัจจุบันกลับพบว่า การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาประจักษ์ถึงปัญหาค่อนข้างมาก สะท้อนได้จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์ ในปีการศึกษา 2564 ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยเพียงร้อยละ 57.64 ซึ่งยังไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่สถานศึกษากำหนดไว้คือร้อยละ 65 นอกจากนี้ ผลการประเมินทักษะการพูดของนักเรียนจำนวน 250 คนพบว่าคะแนนเฉลี่ยของคะแนนทดสอบทักษะการพูดคิดเป็นร้อยละ 62.88 เท่านั้น ปัญหาดังกล่าวสอดคล้องกับข้อค้นพบว่า ผู้เรียนชาวไทยมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในระดับน้อย ขาดความมั่นใจ ไม่กล้าแสดงออก

และขาดโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง เนื่องจากผู้สอนยังคงใช้วิธีการจัดการเรียนรู้รูปแบบเดิมที่ยึดติดกับตำราเรียน ขาดกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติ ส่งผลให้ผู้เรียนมีปัญหาทั้งด้านการฟังที่ไม่สามารถจับใจความสำคัญได้ และด้านการพูดที่ไม่สามารถสื่อสารเพื่อตอบโต้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน จะพบว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็น เพราะทักษะการพูดสื่อสารใช้ในชีวิตประจำวัน และเป็นกระบวนการสำคัญที่ใช้แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร การถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ รวมถึงความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจวัตถุประสงค์ของผู้พูด (พิทยรัศม์ แยมประยูร, 2565) การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจึงถือเป็นทักษะที่สำคัญยิ่ง เพราะใช้เป็นส่วนหนึ่งในการวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ (พัชร โกเอียน, 2566)

การพัฒนาครูจึงถือเป็นกลยุทธ์สำคัญที่ขับเคลื่อนการปฏิรูปการศึกษาในศตวรรษที่ 21 สิ่งที่เป็นตัวช่วยของครูในการจัดการเรียนรู้คือชุมชนการเรียนรู้ครูเพื่อศิษย์ (Professional Learning Communities : PLC) ซึ่งเกิดจากการรวมตัวกันของครูเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์การทำงานที่ของครูแต่ละคนนั่นเอง ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (Professional Learning Community) คือกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้จากการปฏิบัติงานของกลุ่มบุคคลที่มารวมตัวกันเพื่อทำงานร่วมกัน และสนับสนุนกันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางการศึกษาโดยมีเป้าหมายเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนร่วมกัน วางเป้าหมายการเรียนรู้ของผู้เรียนร่วมกัน ตรวจสอบ และสะท้อนผลการปฏิบัติงานรายบุคคล และสะท้อนผลการปฏิบัติงานโดยรวม ผ่านการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ วิชาทวิวิจารณ์ การร่วมมือร่วมพลัง การทำงานร่วมกัน (นันทฐาอร สมเดช, 2565) ในหลายประเทศที่เป็นผู้นำทางด้านการศึกษาได้มีการตื่นตัวเพื่อเปลี่ยนผ่านการจัดการศึกษาให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงในยุคศตวรรษที่ 21 โดยนำแนวคิดชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพมาใช้ในการพัฒนาคุณภาพครู อาทิ ประเทศญี่ปุ่นที่เน้นความสำคัญของการพัฒนาครูโดยให้ครูร่วมมือกันศึกษาชั้นเรียนเป็นกลุ่ม (lesson study) ประเทศฟินแลนด์เน้นการพัฒนาวิชาชีพครูแบบความร่วมมือแก้ปัญหาเป็นกลุ่ม (Problem-Solving Groups) ซึ่งประเทศดังกล่าวล้วนมุ่งเน้นการปฏิรูปการจัดการเรียนรู้ผ่านแนวคิดชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพหรือ PLC เพื่อให้เกิดความร่วมมือร่วมใจกันอย่างแท้จริงบนฐานของการปฏิบัติงานจริง (จิราพร จำปาเทศ, 2565) การขับเคลื่อน PLC ในสถานศึกษาจะช่วยปรับเปลี่ยนบทบาทของครูจาก "ผู้สอน" ไปสู่การเป็น "โค้ช" หรือผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 สอดคล้องกับมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 ที่มุ่งเน้นการพัฒนาความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ การสร้างเครือข่ายความร่วมมือและการสร้างพื้นที่การเรียนรู้ร่วมกันของครูจะช่วยยกระดับสมรรถนะวิชาชีพสู่การเป็นชุมชนครูมืออาชีพที่ร่วมกันระดมความคิดและแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อแก้ปัญหาของผู้เรียนได้อย่างเป็นรูปธรรมและยั่งยืน

จากความเป็นมาและความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาครูภาษาอังกฤษโดยใช้กระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (PLC) เพื่อเป็นกลไกในการพัฒนาทักษะการสื่อสารของนักเรียน ตลอดจนศึกษาระดับทักษะการสื่อสารและแสวงหาแนวทางการพัฒนาที่มีประสิทธิผลสูงสุดเพื่อให้ครูผู้สอนสามารถนำองค์ความรู้และเครื่องมือที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอน ยกกระดับทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างคู่มือการพัฒนาครูภาษาอังกฤษเพื่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียน โรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ
2. พัฒนาครูภาษาอังกฤษเพื่อนำไปสู่การพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนโรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ
3. เพื่อพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์

ระเบียบวิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action research) มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาครูภาษาอังกฤษเพื่อนำไปสู่การพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียน โรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์ ซึ่งได้ดำเนินการตามระเบียบวิธีวิจัยดังต่อไปนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 250 คน และครูโรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาประจวบคีรีขันธ์ เขต 1 จำนวน 96 คน และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1, 5/3 และ 5/5 โรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 106 คน และครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาประจวบคีรีขันธ์ เขต 1 จำนวน 6 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ 1) คู่มือการพัฒนาครูเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์ ในคู่มือประกอบด้วยหลักการและเหตุผล วัตถุประสงค์ กรอบแนวคิด กลุ่มเป้าหมาย แผนการจัดการเรียนรู้ และ 2) แบบประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์ ผู้วิจัยได้แบ่งการประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็น 5 องค์ประกอบ ประกอบด้วย 1) การออกเสียง 2) คำศัพท์ สำนวนและโครงสร้างภาษา 3) เนื้อหา 4) ความคล่องแคล่ว และ 5) การแสดงท่าทางและน้ำเสียงประกอบการพูด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. การเก็บข้อมูลโดยผู้วิจัยนำหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการวิจัยจากคณะครุศาสตร์ไปที่โรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
2. ผู้วิจัยเก็บรวบรวมผลการพัฒนาครูจากการพัฒนาครูโรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
3. เก็บรวบรวมผลการพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียน โรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลหลังจากได้รับแบบสอบถามกลับคืน ผู้วิจัยได้ดำเนินการตรวจสอบความสมบูรณ์ของการตอบแบบสอบถามแล้วดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลแต่ละตอนโดยใช้สถิติพื้นฐานคือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าทีโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

ผลการวิจัย

1. ผลการสร้างคู่มือการพัฒนาครูภาษาอังกฤษเพื่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียน โรงเรียนอนุบาล ประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ มีการดำเนินการดังนี้

1) ศึกษาตำรา เอกสารและงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาครูและแบบประเมินทักษะการพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์

2) กำหนดกรอบแนวคิดและเนื้อหาตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย นำมาใช้เป็นข้อมูลในการสร้างคู่มือ การพัฒนาครู และแบบประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์

3) นำคู่มือการพัฒนาครูโรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบ และแก้ไข

4) นำคู่มือการพัฒนาครูที่แก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาเรียบร้อยแล้วเสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อทำการตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสม ด้านเนื้อหาและภาษาที่ใช้ด้วยการหาค่าดัชนี ความสอดคล้องของข้อคำถามกับนิยามศัพท์ (Index of Item Objective Congruence: IOC) ของแบบสอบถาม โดยผู้เชี่ยวชาญประกอบด้วย

1) ผศ.ดร.อัญชนา พานิช อาจารย์ประจำสาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

2) อ.ดร.นวรรตน์ ประทุมตา อาจารย์ประจำสาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

3) นายบุญมา พ่วงสำราญ ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์

4) นำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ มาวิเคราะห์หาค่าดัชนี ความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) โดยใช้สูตรดังต่อไปนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์

$\sum R$ แทน ผลรวมความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

ผลการวิเคราะห์พบว่า คู่มือการพัฒนาครู และแบบประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์ มีค่า IOC ระหว่าง 0.80 - 1.00

5) นำคู่มือการพัฒนาครู และแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนอนุบาล ประจวบคีรีขันธ์ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วใช้

2. ผลการพัฒนาครูภาษาอังกฤษเพื่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียน โรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ แสดงในตาราง 4.1

ตารางที่ 1 ผลการประเมินการปฏิบัติตามคู่มือพัฒนาครูภาษาอังกฤษเพื่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียน โรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ

องค์ประกอบ	รายการประเมิน	($\bar{X}$)	(S.D.)	ระดับ
1	การวางแผน	4.33	0.69	มาก
2	การดำเนินการ	4.29	0.62	มาก
3	การประสานเสริมพลัง	4.30	0.65	มาก
4	การนิเทศติดตาม	4.24	0.62	มาก
5	การสะท้อนผล	4.38	0.59	มาก
รวมเฉลี่ย		4.31	0.63	มาก

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่า ผลการประเมินการปฏิบัติตามคู่มือพัฒนาครูภาษาอังกฤษเพื่อการพัฒนา ทักษะการพูดของนักเรียน โรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.31$, S.D. = 0.63) โดยองค์ประกอบที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ การสะท้อนผล ($\bar{X} = 4.38$, S.D. = 0.59) รองลงมาคือการวางแผน ($\bar{X} = 4.33$, S.D. = 0.69) ส่วนองค์ประกอบที่มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าด้านอื่นๆ คือ การนิเทศติดตาม ($\bar{X} = 4.24$, S.D. = 0.62)

2. ผลการศึกษาทักษะการพูดของนักเรียน โรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทาง วิชาชีพ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 3 ห้อง รวมทั้งสิ้น 106 คน

ตารางที่ 2 แสดงผลระดับคะแนนทักษะการพูดของนักเรียน

ห้อง	จำนวน นักเรียน	ระดับคะแนน				$\bar{X}$	S.D.
		4	3	2	1		
ป.5/1	37	24	13	-	-	3.65	0.49
ป.5/3	34	24	10	-	-	3.80	0.51
ป.5/5	35	20	15	-	-	3.57	0.38
	106	68	38	-	-	3.67	0.46

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่า ผลการศึกษาทักษะการพูดของนักเรียน โรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 3.67$, S.D. = 0.46) โดยห้องที่มีระดับคะแนนทักษะการสื่อสารค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/3 ($\bar{X}$

= 3.80, S.D. = 0.51) รองลงมาคือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 ($\bar{X}$ = 3.65, S.D. = 0.49) ระดับชั้นที่มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าระดับชั้นอื่น ๆ คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/5 ($\bar{X}$ = 3.57, S.D. = 0.38)

อภิปรายผลการวิจัย

1. การสร้างคู่มือการพัฒนาครูภาษาอังกฤษเพื่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียน โรงเรียนอนุบาล ประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ พบว่า หลังจากที่ได้ดำเนินการสร้างคู่มือตามขั้นตอนเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้คู่มือการพัฒนาครูภาษาอังกฤษเพื่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียน โรงเรียนอนุบาล ประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพไว้ใช้เพื่อพัฒนาครูและพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนไว้ใช้ประโยชน์ต่อไป

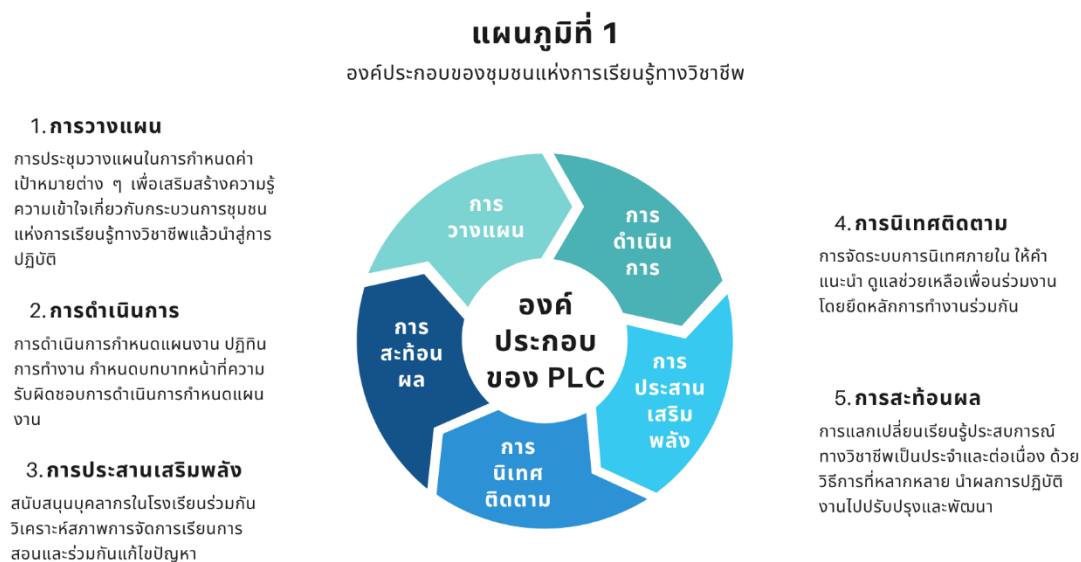
2. การพัฒนาครูภาษาอังกฤษเพื่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนโรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ พบว่า ครูภาษาอังกฤษได้พัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนโรงเรียนอนุบาล ประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และมีองค์ประกอบ 5 องค์ประกอบ ได้แก่ การวางแผน การดำเนินการ การประสานเสริมพลัง การนิเทศติดตาม และการสะท้อนผล ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่า ในการกำหนดรูปแบบการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำหลักแนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และสอบถามจากผู้ที่เกี่ยวข้องในการดำเนินงานและมีประสบการณ์พบกับปัญหาที่เกิดขึ้นจริงในการปฏิบัติงาน ปรัชญา คณาจารย์สาขาวิชาการบริหารการศึกษา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อนำมาร่างคู่มือที่มีกระบวนการที่สามารถช่วยให้เกิดการพัฒนาครูภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนโรงเรียนอนุบาล ประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ พบว่า ครูภาษาอังกฤษพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียน โรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์ได้อย่างเหมาะสม สอดคล้องกับงานวิจัยของบุญชัย ตั้งอุทัยสุข (2561, หน้า 34) ที่พบว่า รูปแบบชุมชนแห่งการเรียนรู้มี 5 ขั้นตอนดังนี้ การวางแผน การดำเนินการ การประสานเสริมพลัง การนิเทศติดตาม และการสะท้อนผล สอดคล้องกับงานวิจัยของบังอร เสรีรัตน์ (2560, หน้า 116) กล่าวว่า ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพเป็นกระบวนการที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงจากการปฏิบัติงานร่วมกันและสนับสนุนกันของกลุ่มบุคคลมีวัตถุประสงค์สำคัญในการพัฒนาผู้เรียน พัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยทุกคนมีส่วนร่วมในการวางแผนเป้าหมายการเรียนรู้ของผู้เรียน มีการตรวจสอบ สะท้อนกระบวนการและผลการปฏิบัติผ่านกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การวิพากษ์วิจารณ์ การทำงานร่วมกัน และการร่วมมือร่วมพลัง

3. ผลการศึกษาการพัฒนาครูภาษาอังกฤษเพื่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียน โรงเรียนอนุบาล ประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 3 ห้อง รวมทั้งสิ้น 106 คน พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ทั้ง 3 ห้องมีผลการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ที่ดี เนื่องจาก การใช้คู่มือการพัฒนาครูภาษาอังกฤษเพื่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียน ร่วมกับการ PLC ของคณะครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์ ที่ได้ร่วมกันวิเคราะห์ ปัญหาเกี่ยวกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เกิดขึ้น และระดมสมองหาวิธีที่จะแก้ปัญหาดังกล่าวที่เกิดขึ้น ทำให้กลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยได้เลือกมา มีผลการประเมินทักษะการพูดที่อยู่ในเกณฑ์ดี

องค์ความรู้ใหม่

จากการศึกษาในเรื่องชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในการทำวิจัยและเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้องค์ความรู้ใหม่ดังแผนภูมิที่ 1

สรุปได้ว่า ขั้นตอนของกระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพบริบทในสถานศึกษาประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

1) การวางแผน หมายถึง การประชุมวางแผนในการกำหนดค่านิยม พันธกิจ และวิสัยทัศน์ เป้าหมาย มีข้อตกลงร่วมกัน มีคู่มือ แผนงาน โครงการ กระบวนการร่วมมือในการกำหนดนโยบายเชื่อมโยงการขับเคลื่อนสถานศึกษามีการเผยแพร่ เปิดโอกาสให้หน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องกำกับติดตาม ประเมินผลการดำเนินงาน และปรับปรุงแก้ไขร่วมกัน เพื่อเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพแล้วนำสู่การปฏิบัติ

2) การดำเนินการ หมายถึง การดำเนินการกำหนดแผนงาน ปฏิทินการทำงาน กำหนดบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบการดำเนินการกำหนดแผนงาน ปฏิทินการทำงาน กำหนดบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบปฏิบัติการสอน ร่วมกันสะท้อนผลการปฏิบัติงานอย่างสร้างสรรค์ จัดระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการบริหารและการจัดการศึกษาที่มีความถูกต้องชัดเจนตรงตามความต้องการในการใช้งานอย่างต่อเนื่องและยั่งยืนทางวิชาชีพ

3) การประสานเสริมพลัง หมายถึง การส่งเสริม สนับสนุนบุคลากรในโรงเรียนร่วมกันวิเคราะห์สภาพการจัดการเรียนการสอนและร่วมกันแก้ไขปัญหา ร่วมกันประเมินผลการปฏิบัติงานสร้างเครือข่ายชุมชนแห่งการเรียนรู้สู่สังคม ชุมชน มีบรรยากาศความเป็นกัลยาณมิตร มีการเสริมสร้างพลังเชิงบวกซึ่งกันและกัน

4) การนิเทศติดตาม หมายถึง การจัดระบบการนิเทศภายใน ให้คำแนะนำ ดูแลช่วยเหลือเพื่อนร่วมงาน โดยยึดหลักการทำงานร่วมกัน มีภาวะการณ์เป็นผู้นำร่วมกัน เป็นทั้งผู้นำและผู้ตามในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เคารพซึ่งกันและกัน

5) การสะท้อนผล หมายถึง การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์ทางวิชาชีพเป็นประจำและต่อเนื่อง ด้วยวิธีการที่หลากหลาย นำผลการปฏิบัติงานไปปรับปรุงและพัฒนา

ข้อเสนอแนะ

จากข้อค้นพบที่ได้จากการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

ข้อเสนอแนะทั่วไป

จากผลการพัฒนาภาษาอังกฤษเพื่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนโรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ผู้วิจัยขอเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ ดังนี้ การนำคู่มือการพัฒนาครูภาษาอังกฤษเพื่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนโรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ครูควรศึกษาคู่มือให้เข้าใจอย่างละเอียดก่อนนำไปใช้จริง นอกจากนั้นควรขยายเครือข่ายความร่วมมือการใช้คู่มือการพัฒนาครูภาษาอังกฤษเพื่อการพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียน โรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพไปสู่ระดับกลุ่มโรงเรียนหรือระดับเขตพื้นที่การศึกษาเพื่อให้เห็นผลการพัฒนาที่กว้างมากขึ้น

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการทำวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาครูเพื่อการพัฒนาทักษะในรายวิชาต่าง ๆ ของนักเรียน โดยใช้ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในกลุ่มสาระอื่น ๆ

บรรณานุกรม

- จิราพร จำปาเทศ. (2565). *การพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพครูในศตวรรษที่ 21 สำหรับโรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดปทุมธานี [วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต]*. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- ดิฐุ ศรีนราวัฒน์ และคณะ. (2558). *ภาษาและภาษาศาสตร์*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นันทฐาอร สมเดช. (2565). *การวิเคราะห์องค์ประกอบของชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพครูที่ส่งผลต่อการปฏิบัติงานของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษา [วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต]*. คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- นันทวัน หมุดปิ่น. (2557). ผลของปัสลิมโมเดลเสริมด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 [วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต]. คณะครุศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.
- บังอร เสรีรัตน์. (2560). รูปแบบการสร้างชุมชนการเรียนรู้เชิงวิชาชีพเพื่อส่งเสริมชุดความคิดเกี่ยวกับการสอนของครูประถมศึกษา. วารสารครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยบ้านสมเด็จเจ้าพระยา, 17(1), 115-122.
- บุญชัย ตั้งอุทัยสุข. (2561). การพัฒนารูปแบบชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- บุญยวัญ วรรณคาม. (2565). ผลของการใช้วิธีสอนโพนิกส์ในการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 [การค้นคว้าอิสระ]. หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- พรยมล ฉิมพานิชย์. (2566). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบผสมผสานตามแนวคิดเกมมิฟิเคชันเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดและความเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 [การค้นคว้าอิสระ]. หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- พัชรี โกเอียน. (2566). การเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ร่วมกับเกมทางภาษา กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 [วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต]. คณะครุศาสตร์, มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.
- พิทยรัศมี แยมประยูร. (2565). การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผสมผสานเทคนิคการแบ่งกลุ่ม เพื่อพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนในชีวิตประจำวัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 [วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต]. คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- สุภาพร สมจิตต. (2566). การใช้เกมมิฟิเคชันเพื่อพัฒนาทักษะการพูดและแรงจูงใจในการเรียน วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 [การค้นคว้าอิสระ]. หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- แสงระวี ดอนบัวแก้ว. (2558). ภาษาศาสตร์สำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.